

Arrest

nr. 155 992 van 3 november 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 5 juni 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 mei 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 juni 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 augustus 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. CAMERLYNCK en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde over de Eritrese nationaliteit te beschikken en geboren te zijn in Asmara op 1 maart 1978. Sinds 2000 hebt u een relatie met A.M.H. en op het einde van januari 2014 hoorde u dat hij gearresteerd was omwille van zijn religie, het pinkstergeloof. U was bang dat u ook gearresteerd zou worden en vertrok uit Asmara in februari 2014. U stak de grens over naar Soedan en reisde dan verder naar Libië waar u gearresteerd werd en een maand in de gevangenis zat waarna u vrijgelaten werd omdat u zwanger was. U ging dan in juli 2014 naar Italië en reisde via Frankrijk naar België waar u aankwam op 1 augustus 2014 en er asiel aanvraagde.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een ‘gegronde vrees voor vervolging’, zoals bedoeld in de Conventie van Genève, of een ‘reëel risico op het lijden van ernstige schade’, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, niet aannemelijk heeft gemaakt. Er dient immers vastgesteld dat uw, door u geopperde, Eritrese nationaliteit en herkomst, niet geloofwaardig bevonden worden.

Wanneer u gevraagd werd wat uw laatste officiële adres was in Eritrea zei u dat uw laatste adres in Eritrea, “Asmara, Geza Banda Habesha” was. U werd er toen op gewezen dat u tijdens uw gehoor op DVZ gezegd had dat u in Abashawl woonde in Asmara (zie verklaring DVZ, Persoonsgegevens punt 10). In uw verklaring van DVZ staat er zelfs dat u daar vanaf uw geboorte tot uw vertrek woonde. U zei dan meteen dat uw huis in Abashawl is en dat het gebied Abashawl heet. Toen er u gevraagd werd waarom u dan Geza Banda Habesha zei, kon u enkel zeggen dat uw huis daar is en u zei daarna dat Geza Banda en Abashawl hetzelfde zijn (zie gehoorverslag CGVS p.3). Uit informatie waarover het Commissariaat Generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier gevoegd werd, blijkt dat Abashawl en Geza Banda twee verschillende wijken zijn in Asmara.

Er werd u toen gevraagd in welke zoba Asmara ligt en u zei zoba Maekel, wat klopt, maar dat is niet de zoba die u vernoemde bij DVZ, waar u “zoba Shewate”(Shewate betekent 7 in het Tigrinya) vernoemde (zie verklaring DVZ, Persoonsgegevens punt 5). Men zei u dan zelf op DVZ dat “zoba Shewate” geen naam is van een zoba en men gaf u als voorbeeld 2 namen van zobas in Eritrea: Debub en Maekel. Ondanks het feit dat men u de correcte naam van uw zoba als voorbeeld gaf (Maekel) zei u dan “Nius zoba 04, zoba shewate”. Door uw antwoord niet aan te passen, zelfs wanneer men u de correcte naam van uw zoba aanreikt, toont u aan geen enkele kennis te hebben van de administratieve opdeling van Eritrea. Toen er u, tijdens uw gehoor op het CGVS, op gewezen werd dat u bij DVZ een andere zoba vermeld hebt, wist u nog wat u bij DVZ gezegd had en gevraagd waarom u dat zo gezegd had bij DVZ, zei u dat Abashawl zoba 7 heet (zie gehoorverslag CGVS p.4). Toen u erop gewezen werd dat Abashawl de naam is van een buurt en u gevraagd werd waarom u dan zoba Shewate zei was uw antwoord “het heet zo”. Toen u dan gevraagd werd uit te leggen wat een zoba is antwoordde u niet op de vraag en zei u dat men Abashawl zoba 7 zou noemen in Asmara en daarna zei u dat zoba administratie betekent. Gevraagd wat zoba Maekel dan is, gaf u het volgende nietszeggende antwoord: “allemaal hetzelfde”. Toen u 2 keer gevraagd werd of zoba Maekel dan hetzelfde is als zoba Abba Shawl zei u dat zoba Maekel met Asmara inbegrepen is en zoba 7 enkel voor Abashawl zou zijn. (zie gehoorverslag CGVS p 4-5).

Uit informatie waarover het Commissariaat Generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier gevoegd werd, blijkt dat Eritrea in zes zobas opgedeeld is en Asmara, gelegen in de zoba Maekel, opgedeeld is in 13 districten (neous zobas) waar Abashawl een van is. Dat u dan zegt dat u in zoba 7, neous zoba 4 woonde en dat Abashawl zoba 7 wordt genoemd toont opnieuw aan dat u niet weet hoe Eritrea en Asmara administratief worden opgedeeld. Dat Abashawl zoba zeven zou worden genoemd kon overigens nergens worden teruggevonden. Ook op uw identiteitskaart die u neerlegde, en die hieronder nog besproken zal worden, staat er bij zoba gewoon het cijfer 7 in plaats van de naam van een zoba. Op uw identiteitskaart had dus Maekel moeten staan en niet het cijfer 7. Als naam van neous zoba staat dan het cijfer 4. Moest Abashawl inderdaad gekend zijn als “zoba 7” in Asmara zoals u verklaarde, zou er dus zoba 7 moeten staan als naam van de neous zoba. Volgens de informatie waarover het Commissariaat-Generaal beschikt (zie blauwe map) zou daar gewoon Abashawl moeten staan, de naam van de neous zoba waarin u verklaarde te wonen. Toen u uw identiteitskaart neerlegde tijdens het gehoor op het CGVS werd er u gevraagd of dit uw eerste identiteitskaart was en u zei dat het uw eerste was. Toen er u dan gevraagd werd hoe het komt dat het registratienummer aan de voorkant van uw identiteitskaart niet overeenstemt met het nummer op de achterkant (volgens de informatie aanwezig in uw administratief dossier verwijst dit nummer aan de achterkant naar eerdere identiteitskaarten die werden afgeleverd aan de houder van de huidige identiteitskaart)(zie identiteitskaart in groene map) zei u dan weer dat uw eerste identiteitskaart oud en kapot was en dat ze die vervangen hebben. Dit zijn dus duidelijk tegenstrijdige verklaringen, u bevestigt eerst dat het uw eerste identiteitskaart is en pas wanneer u erop gewezen wordt dat de nummers verschillen zegt u dan plots dat het uw tweede was want de eerste was “oud en kapot”. Uw uitleg voor het feit dat u nochtans eerst zei dat het uw eerste identiteitskaart is, was eerder kort: “sorry” (zie gehoorverslag CGVS p.11). Bovendien kan nog worden vastgesteld dat het formaat van de achterkant van de identiteitskaart niet overeenkomt met dat van de voorkant. **Gezien de opmerkingen in verband met de gegevens aangaande uw zoba en neous zoba, gezien uw inconsistente verklaringen en gezien de vastgestelde onregelmatigheid in het formaat, dient te worden besloten dat de authenticiteit van dit document, als zijnde uw identiteitskaart, ernstig kan betwijfeld worden.** Hier kan nog worden aan toegevoegd dat uit informatie blijkt dat er vele valse en vervalste exemplaren van Eritrese identiteitskaarten in omloop zijn (zie informatie in uw administratief dossier).

Er werd u ook gevraagd welke zobas er zijn in Eritrea en u gaf de volgende namen: Zoba Maekel, zoba Anseba, Gash Barka, Debub, Semenawi Mebrah (Noord Oosten) en debubawi mebrah (zuid oosten) (zie gehoorverslag CGVS p.5). Twee van de zes namen van zobas die u opgaf waren foutief (zie informatie blauwe map): Semenawi Mebrah (Noord Oosten) en Debubawi Mebrah (zuid oosten); deze twee zobas heten eigenlijk Semenawi Keyih Bahry en Debubawi Keyih Bahry en ze heten zo omdat ze aan de Rode zee (Keyih Bahry) grenzen. U verklaarde ook over deze zobas dat ze bestaan sinds na de onafhankelijkheid en dat "degene die vrijheid brachten, fighters" dit veranderden toen ze binnenkwamen (zie gehoorverslag CGVS p.5). Asmara werd bevrijd in 1991 en in eerste instantie werd toen beslist om Eritrea op te delen in 10 provincies gebaseerd op de 8 Italiaanse provincies waarin Eritrea werd opgedeeld en die behouden werden als district namen tijdens de Ethiopische administratie (zie informatie blauwe map). De zobas bestaan pas sinds 1996. Wederom moest vastgesteld worden dat u foutieve verklaringen aflegt over de administratieve structuur van Eritrea.

In het begin van uw gehoor werd u gevraagd welke talen u spreekt en u zei dat u Tigrinya spreekt en een beetje Engels en u bevestigde dan dat dit de enige talen zijn die u spreekt (zie gehoorverslag CGVS p.4). Gevraagd of u geen Amhaars spreekt zei u het te begrijpen. U zei dan dat u het geleerd had "als ze tegen elkaar spreken" en "ze" waren uw vrienden die gedeporteerd zijn van Ethiopië. Toen u gevraagd werd of u nooit Amhaars moest leren op school zei u van niet (zie gehoorverslag CGVS p.4). Later tijdens uw gehoor op het CGVS werd er u gevraagd wat de officiële taal was in Eritrea voor 1991 en u zei dat de officiële taal toen Amhaars was (zie gehoorverslag CGVS p.23). Gevraagd hoe het dan komt dat u geen Amhaars had op school, u verklaarde met school begonnen te zijn toen u zeven of 8 jaar oud was, in 1985 of 1986 dus (zie gehoorverslag CGVS p.7) wat betekent dat u 5 of zes jaar lang onderwijs in het Amhaars zou moeten genoten hebben, is uw uitleg voor uw eerdere verklaring: "Zelfs als ik het leerde kan ik het me niet herinneren." Wanneer u dan opnieuw gevraagd wordt of u Amhaars had op school kunt u het zich plots wel herinneren maar zegt u het vergeten te zijn en dat u niet kan spreken in het Amhaars (zie gehoorverslag CGVS p.23). Wanneer u dan geconfronteerd werd met uw tegenstrijdige verklaringen is uw enige uitleg dat u Amhaars leerde praten van mensen toen u klein was. U bevestigt dat deze mensen uit Ethiopië werden gedeporteerd en wanneer u gevraagd wordt waarom deze mensen uit Ethiopië gedeporteerd werden zegt u dat u het niet weet.

U vernoemt dus eerst Amhaars niet als een taal die u kunt spreken en daarna zegt u, wanneer het u gevraagd werd of u het niet sprak, het te begrijpen omdat u het geleerd zou hebben van vriendinnen die uit Ethiopië gedeporteerd werden en zegt u dat u het nooit op school geleerd hebt. Wanneer u dan zelf verklaart dat Amhaars de officiële taal was in Eritrea voor 1991 kunt u zich plots wel herinneren dat u Amhaars op school had en hoewel u dan vijf of zes jaar lang naar school zou gegaan zijn waar Amhaars de onderwijstaal was, zegt u het vergeten te zijn en het niet te kunnen spreken. U zegt dat u het leerde spreken van mensen die uit Ethiopië gedeporteerd werden maar waarom deze gedeporteerd werden weet u niet. Na eerst "vergeten" te zijn dat u toch enkele jaren in het Amhaars naar school moet gegaan zijn indien u toen in Eritrea op school zat zoals u verklaarde, kunt u het zich plots wel herinneren wanneer u tijdens uw gehoor de link kan leggen met de officiële taal in Eritrea voor 1991, het Amhaars. Dat is allerminst geloofwaardig.

Het is opmerkelijk te noemen dat u pas toegeeft dat u Amhaars, de officiële werktal in Ethiopië (zie informatie blauwe map), begrijpt en op school had wanneer u geconfronteerd wordt met het feit dat Amhaars voor 1991 ook de officiële taal in Eritrea was (en niet enkel in Ethiopië) en u het dus wel moet gehad hebben op school.

U wist wanneer Eritrea onafhankelijk werd (in 1991) maar wanneer u gevraagd werd wanneer Eritrea officieel onafhankelijk werd was uw antwoord "24" (Eritrea werd onafhankelijk op 24 mei 1991). Er werd u dan specifiek gevraagd naar het jaar waarin Eritrea officieel onafhankelijk werd en u zei opnieuw 1991. Daarna werd u dan gevraagd wanneer het referendum over de onafhankelijkheid plaatsvond en u antwoordde met een vraag: "een referendum waarover?". Er werd u dan uitgelegd dat het een referendum betrof over de onafhankelijkheid en u zei dat u zich het jaar niet kon herinneren. U kon evenmin uitleggen waar dat referendum over ging, hoewel het u juist werd uitgelegd (zie gehoorverslag CGVS p.14). Uit informatie waarover het Commissariaat Generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier gevoegd werd, blijkt dat er in 1993 (toen u al 15 jaar was) een referendum was in heel Eritrea met de vraag of Eritrea een onafhankelijk land moest worden of niet. Dit referendum duurde 3 dagen lang. **Dat u helemaal niets kunt vertellen over dit referendum, dat u het zich zelf niet meer herinnert terwijl u verklaarde op dat moment in Asmara te wonen, is niet aannemelijk.**

U verklaarde tijdens uw gehoor op het CGVS dat Kudus Yohannes gevierd wordt in Eritrea op 1 september (Meskerem). U zei dat ook Meskel gevierd wordt in die maand in Eritrea maar u kon zich geen andere feestdagen herinneren in de maand september in Eritrea (zie gehoorverslag CGVS p.19). Uit informatie waarover het Commissariaat Generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier gevoegd werd, blijkt dat op 1 september in Eritrea het begin van de gewapende strijd wordt herdacht, begonnen door Idris Awate op 1 september 1961, en Kudus Yohannes op 11

september wordt gevierd. Uit deze informatie blijkt ook dat in Ethiopië Kudus Yohannes op 1 september (volgens de Ethiopische kalender) gevierd wordt. U verklaart niet alleen verkeerdelijk dat Kudus Yohannes in Eritrea op 1 september zou gevierd worden (terwijl dit zo is in Ethiopië volgens de Ethiopische kalender maar niet in Eritrea) maar u kunt zich ook geen andere feestdagen herinneren in die maand in Eritrea. U zei wel het Bahti Meskerem plein (1september plein) te kennen in Asmara maar u verklaarde niet te weten waarom dat plein zo heette (zie gehoorverslag CGVS p.19). Dit is des te opmerkelijker te noemen aangezien u wel verklaarde Idris Awate te kennen “van de geschiedenis” en u kon ook over hem zeggen dat “ hij in de strijd was” maar u kon, ondanks het feit dat deze vraag u meerdere malen gesteld werd, niet uitleggen over welke strijd u het had (zie gehoorverslag CGVS p.18). Wanneer u dan gevraagd werd of er een dag is in Eritrea waarop Idris Awate herdacht wordt zei u dat u het niet wist en dat dit misschien op 20 sene (juni) gebeurt.

Het feit dat u de naam Idris Awate kent maar eigenlijk niet kan uitleggen wat hij voor Eritrea betekend heeft en dat u niet weet dat hij herdacht wordt op 1 september, terwijl dat een officiële feestdag is in Eritrea wijst op het ingestudeerde karakter van uw kennis over Eritrea. Het feit dat u verklaarde dat er in Eritrea op 1 september Kudus Yohannes gevierd wordt en u zich niet kan herinneren dat er die maand (buiten Meskel) nog een andere feestdag gevierd wordt onderstreept verder het ingestudeerde karakter van uw kennis van Eritrea. U spreidt verder nog wel enige (in te studeren) kennis over Eritrea tentoon maar deze weegt niet op tegen de vastgestelde onwetenschap over bovenstaande essentiële elementen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen bent u er dus niet in geslaagd om uw Eritrese nationaliteit aannemelijk te maken.

Doorheen uw gehoor op het CGVS werd duidelijk dat u een erg inconsistente kennis hebt over Eritrea en de kennis waarover u beschikte had, zoals hierboven aangetoond, een duidelijk ingestudeerd en niet doorleefd karakter. U legde daarnaast ook gewoon vele foutieve verklaringen af over Eritrea. Er kan dan ook geen geloof gehecht worden aan uw verklaarde Eritrese nationaliteit.

Het feit dat u uw verklaringen in de taal Tigrinya heeft afgelegd vormt geen afdoende bewijs van uw beweerd Eritrese nationaliteit, omdat Tigrinya niet alleen in Eritrea wordt gesproken – waar er zo'n 2,5 miljoen Tigrinyasprekers zijn (zie info toegevoegd aan het administratieve dossier), maar eveneens in een aanzienlijk deel van Ethiopië – waar er zo'n 4,3 miljoen Tigrinyasprekers zijn (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier), hetgeen bijgevolg geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

Gegeven het geheel aan bovenstaande vaststellingen, dient besloten dat uw verklaringen, afgelegd in het kader van uw asielaanvraag, geenszins weten te overtuigen, en de door u geopperde Eritrese nationaliteit en afkomst, helemaal niet geloofwaardig worden bevonden. U heeft dan ook niet aannemelijk kunnen maken dat er in uw hoofd een ‘gegronde vrees voor vervolging’ zoals bepaald in de Conventie van Genève, of een ‘reëel risico op het lijden van ernstige schade’ zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, in aanmerking kan worden genomen.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u een Eritrese identiteitskaart neer die hierboven al besproken werd en dus bovenstaande vaststellingen niet verandert.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.2. Stukken

Bij haar verzoekschrift voegt verzoekster “‘Student Report Card’ van de 7e graad, in de Natsanet school”, “‘Student Report Card’ van de 8e graad, in de Denden school”, “‘Marriage Certificat’”, “Kopie van de eerste identiteitskaart van verzoekster”, “Een kaart die betrekking heeft op de vader van verzoekster”, “Een kopie van de identiteitskaart van de moeder van verzoekster”, “Foto van verzoekster”, “De bruine briefomslag waarin dit alles vervat zat” en “De platiëken omslag van DHL waarin de bruine briefomslag zich bevond, met vermelding van de datum en de adressen”.

Ter zitting legt verzoekster een geplastificeerde kaart voor.

2. Over de gegrondheid van het beroep

Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 5 juni 2015 een schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Volgens verzoekster maakt de commissaris-generaal “een ernstige overschatting van de kennis en de ontwikkeling van een gewone, volkse Eritrese vrouw. Er worden tal van vragen gesteld die een ontwikkelde Eritrese man misschien zou kunnen beantwoorden, maar men kan dit niet verwachten van de gemiddelde Eritrese vrouw.”. Er dient, aldus verzoekster, “een duidelijk onderscheid gemaakt te worden tussen het kennis- en ontwikkelingspeil van mannen en vrouwen in Eritrea, op het gebied van vrouwenemancipatie en gelijkwaardige opleiding en behandeling in de maatschappij heeft Eritrea nog een heel lange weg af te leggen. Vrouwen zijn véél minder betrokken bij het politieke en maatschappelijke leven, en zijn dan ook veel minder in staat te antwoorden op vragen die op de politiek en de maatschappijstructuur betrekking hebben.”. Zij stelt dat er bij het opstellen van de vragen en bij het beoordelen van de antwoorden moet worden uitgegaan “van een voldoende mate van inleving in de concrete levensomstandigheden van deze persoon, en van een realistisch verwachtingspatroon”. Zij meent “Ook indien men dit zou trachten na te gaan bij personen die van Belgische afkomst zijn, die de Belgische nationaliteit hebben en die in België woonachtig zijn, zou men voor verrassende antwoorden komen te staan” en geeft hierbij voorbeelden van de kennis van “een Belg met een gemiddelde schoolse opleiding”, van “een volkse Brusselaar” en van “de Belgische bevolking”. Zij meent “dat het stellen van vragen in deze omstandigheden moet gebeuren met voldoende realiteitszin en inlevingsvermogen, en met een realistisch verwachtingspatroon m.b.t. de ontvangen antwoorden”.

Verzoekster klaagt aan “dat het C.G.V.S. uitermate selectief tewerk gaat bij de beoordeling van de antwoorden”. Zij geeft toe dat zij een aantal vragen niet kon beantwoorden, verkeerd beantwoord heeft of een onduidelijk antwoord gegeven heeft, maar zij meent dat “het C.G.V.S. heeft in zijn genomen beslissing deze verkeerde of onduidelijke antwoorden uitvergroot en overmatig benadrukt”. Zij stelt dat niet uit het oog verloren mag worden “dat verzoekster een volkse Eritrese vrouw is, en men mag de normale kennis die een Eritrese vrouw heeft, niet gaan vergelijken met de normale kennis van een Europese of Amerikaanse vrouw. Eritrea is een van de armste landen ter wereld, en het ontwikkelingspeil van de bevolking is er erg laag. Verzoekster is ervan overtuigd dat zij het bij haar ondervraging niet slechter gedaan heeft dan haar vriendinnen uit Eritrea het zouden gedaan hebben”. Zij wijst erop dat er “ook héél véél antwoorden (zijn) die verzoekster wél juist beantwoord heeft, en uiteraard wordt daarvan geen melding gemaakt in de bestreden beslissing. En het gaat hier niet om wat de bestreden beslissing een ‘ingestudeerde’ kennis van Eritrea noemt”. Vervolgens geeft zij “enkele voorbeelden van detailvragen die ze juist beantwoord heeft, en die dus zeker niet ingestudeerd kunnen zijn”. Waar zij op de vraag “Wie is er administrator van de zoba Maekel?” en “Welke begraafplaats is er naast Medeber?” correct kan antwoorden, meent zij dat dit niet kan gaan om ingestudeerde kennis, “maar gaat het om de praktische kennis van iemand die ter plaatse opgegroeid is en gewoond heeft” (sic). Volgens verzoekster moet de commissaris-generaal “méér blijk geven van intellectuele eerlijkheid en toegeven dat verzoekster op verreweg de meeste vragen het juiste antwoord gegeven heeft, in plaats van zich vast te bijten in de onjuiste of onduidelijke antwoorden die verzoekster gegeven heeft. En die waren er inderdaad ook, verzoekster is zo eerlijk om dit ook toe te geven.”.

Verzoekster legt uit dat zij na het gehoor vaststelde dat er aan haar Eritrese afkomst getwijfeld werd, waarna zij contact opnam met familie in Eritrea, met de vraag haar zoveel mogelijk stukken toe te sturen die aantonen dat zij effectief in Eritrea opgegroeid is en er gewoond heeft. Bij haar verzoekschrift voegt zij “‘Student Report Card’ van de 7e graad, in de Natsanet school”, “‘Student Report Card’ van de 8e graad, in de Denden school”, “‘Marriage Certificat’”, “Kopie van de eerste identiteitskaart van verzoekster”, “Een kaart die betrekking heeft op de vader van verzoekster”, “Een kopie van de identiteitskaart van de moeder van verzoekster”, “Foto van verzoekster”, “De bruine briefomslag waarin dit alles vevat zat” en “De platiëken omslag van DHL waarin de bruine briefomslag zich bevond, met vermelding van de datum en de adressen”. Met betrekking tot het “Marriage Certificat” merkt verzoekster op: “met dit kleine verschil dat er tijdens het gehoor sprake was van een huwelijksdatum van 18.01.1998 terwijl het huwelijk één week later plaatsvond, nl. op 25.01.1998”. Verzoekster is van mening “dat deze stukken onomstootbaar bewijzen dat zij in Eritrea opgegroeid is en daar steeds gewoond heeft”.

Ondergeschikt is verzoekster van mening dat zij, “omwille van de huidige explosieve en gevaarlijke toestand in Eritrea”, aanspraak kan maken op subsidiaire bescherming.

Verzoekster vraagt de bestreden beslissing te hervormen en haar de vluchtelingenstatus, minstens de subsidiaire bescherming toe te kennen. In uiterst ondergeschikte orde vraagt zij de bestreden beslissing te vernietigen.

Beoordeling

2.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien de hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Aangaande de vluchtelingenstatus

2.2. De Raad stelt vast dat verzoekster haar Eritrese nationaliteit en herkomst niet aannemelijk maakt gezien zij (i) tegenstrijdige verklaringen aflegde over haar laatste officiële adres in Eritrea en over haar identiteitskaart; (ii) onaannemelijke verklaringen aflegde over waarom zij geen Amhaars spreekt; (iii) manifest onwetend is inzake de administratieve opdeling van Eritrea, de Eritrese onafhankelijkheid en Eritrese feestdagen. Bijgevolg kan evenmin geloof worden gehecht aan de door haar ingeroepen vervolgingsfeiten die zich in Eritrea zouden hebben afgespeeld.

2.3. Volgens het verzoekschrift maakt de commissaris-generaal *“een ernstige overschatting van de kennis en de ontwikkeling van een gewone, volkse Eritrese vrouw. Er worden tal van vragen gesteld die een ontwikkelde Eritrese man misschien zou kunnen beantwoorden, maar men kan dit niet verwachten van de gemiddelde Eritrese vrouw.”*. Er dient, aldus verzoekster, *“een duidelijk onderscheid gemaakt te worden tussen het kennis- en ontwikkelingspeil van mannen en vrouwen in Eritrea, op het gebied van vrouwenemancipatie en gelijkwaardige opleiding en behandeling in de maatschappij heeft Eritrea nog een heel lange weg af te leggen. Vrouwen zijn véél minder betrokken bij het politieke en maatschappelijke leven, en zijn dan ook veel minder in staat te antwoorden op vragen die op de politiek en de maatschappijstructuur betrekking hebben.”*. Zij stelt dat er bij het opstellen van de vragen en bij het beoordelen van de antwoorden moet worden uitgegaan *“van een voldoende mate van inleving in de concrete levensomstandigheden van deze persoon, en van een realistisch verwachtingspatroon”*. Zij meent *“dat het stellen van vragen in deze omstandigheden moet gebeuren met voldoende realiteitszin en inlevingsvermogen, en met een realistisch verwachtingspatroon m.b.t. de ontvangen antwoorden”*. Zij herhaalt dat niet uit het oog verloren mag worden *“dat verzoekster een volkse Eritrese vrouw is, en men mag de normale kennis die een Eritrese vrouw heeft, niet gaan vergelijken met de normale kennis van een Europese of Amerikaanse vrouw. Eritrea is een van de armste landen ter wereld, en het ontwikkelingspeil van de bevolking is er erg laag. Verzoekster is ervan overtuigd dat zij het bij haar ondervraging niet slechter gedaan heeft dan haar vriendinnen uit Eritrea het zouden gedaan hebben ….”*.

2.4. De commissaris-generaal heeft terecht doorgevraagd over de Eritrese maatschappij en verzoekster aldus de mogelijkheid geboden haar nationaliteit aan te tonen middels geloofwaardige verklaringen. Verzoekster bleek echter niet in staat deze vragen navenant te beantwoorden. Immers verzoekster dient kennis te hebben van de dagelijkse realiteit in Eritrea en haar eigen leefwereld. In het licht van de bij het administratief dossier gevoegde informatie kan slechts blijken dat verzoekster uitermate weinig bekend is met de onmiddellijk waarneembare, actuele, elementaire en visuele leefwereld in Eritrea waarin zij zich situeert. Verzoekster geeft niet aan hoe dergelijke kennis gender gebonden zou zijn, noch wat dan wel "normale kennis" is van een "volkse Eritrese vrouw", en welk "verwachtingspatroon" dan wel "realistisch" is.

2.5. Immers er kan verwacht worden dat verzoekster weet waar ze woonde terwijl ze op het Commissariaat-generaal verklaarde dat haar laatste officiële adres in Eritrea "Asmara, Geza Banda Habesha" was, en zij op de Dienst Vreemdelingenzaken aangaf dat zij vanaf haar geboorte tot haar vertrek in Abashawl in Asmara woonde. Uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat Abashawl en Geza Banda twee verschillende wijken zijn in Asmara. Verder blijkt uit verzoeksters incoherente en vage verklaringen dat zij geenszins weet hoe Eritrea en Asmara administratief worden opgedeeld. Op de identiteitskaart die zij neerlegde staat er bij zoba gewoon het cijfer 7 in plaats van de naam van een zoba (Maekel) en als naam van neous zoba staat het cijfer 4, terwijl volgens de informatie in het administratief dossier daar Abashawl zou moeten staan, de naam van de neous zoba waarin zij verklaarde te wonen. Bovendien zijn verzoeksters verklaringen over deze identiteitskaart leugenachtig. Aanvankelijk verklaarde verzoekster dat dit haar eerste identiteitskaart was. Gevraagd hoe het komt dat het registratienummer aan de voorkant van de identiteitskaart niet overeenstemt met het nummer op de achterkant - volgens de informatie in het administratief dossier verwijst dit nummer aan de achterkant naar eerdere identiteitskaarten die werden afgeleverd aan de houder van de huidige identiteitskaart - antwoordde verzoekster plots dat haar eerste identiteitskaart oud en kapot was en dat ze die vervangen hebben. Gelet op deze vaststellingen en gezien het formaat van de achterkant van de identiteitskaart niet overeenkomt met dat van de voorkant, dient dan ook te worden besloten dat de authenticiteit van dit document, als zijnde haar identiteitskaart, betwijfeld wordt, temeer daar uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat er vele valse en vervalste exemplaren van Eritrese identiteitskaarten in omloop zijn. Verder gaf verzoekster eerst aan geen Amhaars te kunnen spreken, waarna zij beweerde het te begrijpen omdat zij het geleerd zou hebben van vriendinnen die uit Ethiopië gedeporteerd werden en verklaarde dat zij het nooit op school geleerd heeft. Vervolgens stelde verzoekster dat Amhaars de officiële taal was in Eritrea voor 1991 en herinnerde zij zich plots wel dat zij Amhaars op school had gekregen. Hoewel verzoekster dan vijf of zes jaar lang naar school zou gegaan zijn waar Amhaars de onderwijstaal was, beweerde verzoekster alsnog het vergeten te zijn en het niet te kunnen spreken. Dat verzoekster pas toegaf dat zij Amhaars, de officiële werktal in Ethiopië, begrijpt en op school had geleerd wanneer zij geconfronteerd wordt met het feit dat Amhaars voor 1991 ook de officiële taal in Eritrea was (en niet enkel in Ethiopië) en zij het dus wel moet gehad hebben op school, ondermijnt haar algehele geloofwaardigheid. Voorts was verzoekster onaannemelijk onwetend over de onafhankelijkheid van Eritrea en kon verzoekster zich niets herinneren van een referendum over deze onafhankelijkheid, terwijl het referendum drie dagen duurde en aan heel Eritrea de vraag gesteld werd of het een onafhankelijk land moest worden of niet, verzoekster op dat moment reeds 15 jaar was en zij verklaarde op dat moment in Asmara te wonen. Ook verzoeksters verklaringen over feestdagen in Eritrea doen afbreuk aan haar beweerde herkomst. Zo beweerde zij dat Kudus Yohannes gevierd wordt in Eritrea op 1 september (Meskerem) en kon zij zich geen andere feestdagen herinneren in die maand, terwijl uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat op 1 september in Eritrea het begin van de gewapende strijd wordt herdacht, begonnen door Idris Awate op 1 september 1961, en Kudus Yohannes op 11 september wordt gevierd. Uit deze informatie blijkt ook dat in Ethiopië Kudus Yohannes op 1 september, volgens de Ethiopische kalender, gevierd wordt. Verzoekster verklaarde wel het Bahti Meskerem plein ("1 september plein") te kennen in Asmara maar gaf aan niet te weten waarom dat plein zo heette. Dit is opmerkelijk aangezien zij wel verklaarde Idris Awate te kennen "*van de geschiedenis*" en zij over hem vertelde dat "*hij in de strijd was*". Zij kon echter niet uitleggen over welke strijd zij het had en wist niet of er een dag is in Eritrea waarop Idris Awate herdacht wordt.

2.6. Waar in het verzoekschrift wordt aangeklaagd "*dat het C.G.V.S. uitermate selectief tewerk gaat bij de beoordeling van de antwoorden*", dat "*het C.G.V.S. heeft in zijn genomen beslissing deze verkeerde of onduidelijke antwoorden uitvergroot en overmatig benadrukt*", dat er "*ook héél véél antwoorden (zijn) die verzoekster wél juist beantwoord heeft, en uiteraard wordt daarvan geen melding gemaakt in de bestreden beslissing. En het gaat hier niet om wat de bestreden beslissing een 'ingestudeerde' kennis van Eritrea noemt*" en dat zij op de vraag "*Wie is er administrator van de zoba Maekel?*" en "*Welke begraafplaats is er naast Medeber?*" correct kan antwoorden en dat dit niet kan gaan om ingestudeerde

kennis, *“maar gaat het om de praktische kennis van iemand die ter plaatse opgegroeid is en gewoon heeft”*, antwoordt de Raad dat de commissaris-generaal bij de beoordeling zowel de positieve als negatieve elementen in rekening heeft gebracht in het licht van het geheel van de motieven. Het is echter niet ernstig dat verzoekster in het licht van de bij het administratief dossier gevoegde informatie dermate weinig bekend is met haar eigen onmiddellijk waarneembare, actuele, elementaire en visuele leefwereld. Er kan slechts vastgesteld worden dat verzoeksters kennis over haar eigen regio van herkomst enerzijds frappant onwetend en foutief is en anderzijds theoretisch en ingestudeerd is. Ten slotte dient te worden benadrukt dat geenszins van verzoekster een bijzonder gedetailleerde kennis over alle administratieve en sociologische aspecten van Eritrea wordt verwacht, maar wel dat haar kennis overeenstemt met wat kan verwacht worden van iemand met verzoeksters profiel en dat zij haar eigen persoonlijke leven en onmiddellijke leefomgeving kan toelichten, *quod non in casu*.

2.7. Bij haar verzoekschrift voegt zij *“‘Student Report Card’ van de 7e graad, in de Natsanet school”, “‘Student Report Card’ van de 8e graad, in de Denden school”, “‘Marriage Certificat”, “Kopie van de eerste identiteitskaart van verzoekster”, “Een kaart die betrekking heeft op de vader van verzoekster”, “Een kopie van de identiteitskaart van de moeder van verzoekster”, “Foto van verzoekster”, “De bruine briefomslag waarin dit alles vervat zat” en “De plastic omslag van DHL waarin de bruine briefomslag zich bevond, met vermelding van de datum en de adressen”*. Met betrekking tot het *“Marriage Certificat”* merkt verzoekster op: *“met dit kleine verschil dat er tijdens het gehoor sprake was van een huwelijksdatum van 18.01.1998 terwijl het huwelijk één week later plaatsvond, nl. op 25.01.1998”*. Verzoekster is van mening *“dat deze stukken onomstootbaar bewijzen dat zij in Eritrea opgegroeid is en daar steeds gewoon heeft”*. Ter zitting legt verzoekster een geplastificeerde kaart voor.

2.7.1. Het beoordelen van de authenticiteit en de bewijskracht van neergelegde documenten behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad, zonder dat hij de stukken van valsheid moet betichten. De Raad moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet zijn taak zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692). Voorts is een document slechts één element in het asielrelaas en hangt de bewijswaarde af van de asielzoekers verklaringen en andere objectieve criteria. Verzoekster gaat er aldus aan voorbij dat de louter neergelegde documenten op zichzelf niet vermogen de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Verzoekster dient niet louter documenten neer te leggen maar zij moet aannemelijk maken dat deze waarachtig en betrouwbaar zijn. In deze werd reeds vastgesteld dat uit verzoeksters verklaringen niet kan blijken dat zij de Eritrese nationaliteit geniet noch van Eritrese herkomst is.

2.7.2. Vooreerst merkt de Raad op dat het *“Marriage Certificat”, de “kaart die betrekking heeft op de vader van verzoekster”, de “kopie van de identiteitskaart van de moeder van verzoekster”* en de ter zitting neergelegde geplastificeerde kaart bij gebrek aan voor eensluidend verklaarde vertaling in de taal van de rechtspleging niet in overweging worden genomen in toepassing van artikel 8 van het Koninklijk Besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Volledigheidshalve merkt de Raad met betrekking tot het huwelijkscertificaat nog op dat uit de informatie bij de verweernota blijkt dat Eritrese huwelijkscertificaten makkelijk te vervalsen zijn. Bovendien maakt de voorgelegde huwelijksakte melding van 25 januari 1998 (Gregoriaanse kalender) daar waar verzoekster verklaarde op 18 januari 1998 gehuwd te zijn. De *“kopie van de identiteitskaart van de moeder van verzoekster”* betreft bovendien slechts een fotokopie, waaraan de Raad geen bewijswaarde hecht omdat kopieën door knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen zijn (RvS 24 maart 2005, nr. 142.624, X; RvS 25 juni 2004, nr. 133.135, X).

2.7.3. De bij het verzoekschrift gevoegde schoolattesten vormen geen bewijs van identiteit of nationaliteit en de inhoud ervan strookt niet met verzoeksters verklaringen. Verzoekster beweerde immers geboren te zijn op 1 maart 1978, waardoor het onmogelijk is dat zij 14 jaar zou zijn geweest in het academiejaar 1995-1996 of 15 jaar in het academiejaar 1996-1997 zoals vermeld op de voorgelegde schoolattesten. De bij het verzoekschrift gevoegde *“Kopie van de eerste identiteitskaart van verzoekster”* werd reeds hierboven besproken. De bij het verzoekschrift gevoegde foto heeft geen enkele bewijswaarde en kan geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. De vermelding op de achterkant van de foto - *“PHOTO ASEIR ASMARA 15/4 2005”* - kan verzoeksters Eritrese nationaliteit of herkomst geenszins aantonen. *“De bruine briefomslag waarin dit alles vervat zat”* en *“De plastic omslag van DHL waarin de bruine briefomslag zich bevond, met vermelding van de datum en de adressen”* kunnen haar geloofwaardigheid evenmin herstellen.

2.8. In acht genomen wat voorafgaat, kan geen geloof worden gehecht aan de door verzoekster voorgehouden herkomst en kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.9. Wat betreft de subsidiaire bescherming kan de Raad slechts vaststellen dat verzoekster niet aantoot noch aannemelijk maakt dat zij afkomstig is uit Eritrea. Verzoekster toont niet aan zij verbleef vooraleer in België asiel aan te vragen.

2.10. Gelet op het feit dat verzoekster de door haar beweerde herkomst uit Eritrea niet aantoot, maakt zij evenmin aannemelijk dat de afweging van het reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet dient te gebeuren ten opzichte van de situatie in Eritrea.

Besluit

2.11. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoot.

2.12. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie november tweeduizend vijftien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

K. DECLERCK